

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 31.03.1999
KOM(1999)147 endelig udg.

97/0264 (COD)

Ændret forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring
for motorkøretøjer og ændring af direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF**

(forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens
artikel 189 A, stk. 2)

BEGRUNDELSE

INDLEDNING

Den 10. oktober 1997 vedtog Kommissionen et direktivforslag om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og ændring af direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF (fjerde motorkøretøjs-forsikringsdirektiv)¹. Forslaget blev tilsendt Parlamentet og Rådet den 13. oktober 1997.

På sit 353. plenarforsamling den 25. marts 1998 vedtog Det Økonomiske og Sociale Udvalg en positiv udtalelse² (enstemmigt) om direktivforslaget og foreslog en række ændringer.

Parlamentet vedtog en lovgivningsmæssig beslutning med en udtalelse³ om Kommissionens direktivforslag på plenarforsamlingen den 16. juli 1998. Parlamentets udtalelse indeholder 36 ændringsforslag. En lang række af disse ændringsforslag, som vil bidrage til at afklare og forbedre forslaget, godkendte Kommissionen, nogle i deres helhed, andre delvis, enten ved at afspejle ånden deri eller ved at foretage visse tilpasninger af teksten.

Det ændrede forslag tager højde for begge institutioners udtalelser.

BEMÆRKNINGER TIL DE ÆNDRINGSFORSLAG, DER ER INDARBEJDET I FORSLAGET

Betragtning 4a [ny] og 4b [ny]

Der er tilføjet henvisninger til ordningen med grønne kort og dens mangler i den tekst, der inkorporerer Parlamentets ændringsforslag 1 og 2 om dette emne. Tilføjjelsen af disse to betragtninger er med til at forklare, at selv om der allerede findes et system til afvikling af skadessager, er der stadig en række praktiske problemer at løse.

Betragtning 5

Teksten er ændret for at tage hensyn til Parlamentets ændringsforslag 3 (dansk udgave uændret).

Betragtning 6

Formuleringen er rettet (i den engelske udgave er ordet "victim" erstattet af ordet "injured party" som foreslået i Parlamentets ændringsforslag 4 - dette ord er også erstattet i alle andre betragtninger og bestemmelser i direktivet; jf. begrebet "loss or injury") for at sikre overensstemmelsen med tidligere direktiver (artikel 1, stk. 2 i direktiv 72/166/EØF) (dansk udgave uændret).

¹ EFT C 343 af 13.11.1997, s. 11.

² EFT C 157 af 25.5.1998, s. 6.

³ EFT C 292 af 21.9.1998, s.123.

Betragtning 6a [ny]

Teksten inkorporerer Parlamentets ændringsforslag 9. Det er en klar henvisning til behovet for at indføre en direkte klageret, som skaber en retlig forbindelse mellem skadelidte og forsikringsselskabet.

Betragtning 6b [ny] og 6c [ny]

Teksten inkorporerer Parlamentets ændringsforslag 5 og 6. Den indeholder en henvisning til princippet om og fordelene ved at afvikle skadessagen via skadesrepræsentanten.

Betragtning 6d [ny]

Teksten inkorporerer Parlamentets ændringsforslag 7, som tydeligt siger, at indførelse af en skadesrepræsentant ikke påvirker hverken reglerne om lovvalg eller spørgsmålet om retternes kompetence. Endvidere er denne betragtning forbedret gennem en klar præcisering af, at skadesrepræsentantens aktiviteter ikke i sig selv giver domstolene i skadelidtes hjemland kompetence eller betyder, at denne medlemsstats lovgivning skal anvendes ved afviklingen af skadessagen.

Betragtning 6e [ny] og 9 [slettet]

Betragtning 6f [ny] erstatter den oprindelige betragtning 9. Teksten er rettet for at tydeliggøre skadesrepræsentantens supplerende funktioner og retten til at rejse direkte krav og for at forebygge den misfortolkning, at skadesrepræsentantens aktiviteter i sig selv giver domstolene i skadelidtes hjemland kompetence, medmindre dette er fastsat i Bruxelles-konventionen⁴, hvilket i hvert fald i øjeblikket ikke er tilfældet, eller i en anden international aftale om retternes kompetence.

Betragtning 7

Teksten er ændret af hensyn til en del af de ændringer, der foreslås i ændringsforslag 10. Der er også sket nogle forbedringer af beskrivelsen af skadesrepræsentantens beføjelser. Henvisningen til skadesrepræsentantens repræsentation af virksomheden ved domstolene er bibeholdt i den nye tekst. Selv om de nugældende internationale retsregler for fastlæggelse af retternes kompetence ikke giver skadelidte mulighed for at rejse sag mod skadesrepræsentanten i sit hjemland, kan man ikke udelukke kommende udviklinger på dette område (dvs. en ændring af Bruxelles-konventionen).

Betragtning 10 og 10a [ny]

Teksten er ændret for at afspejle ånden i ændringsforslag 26 og 27, der omhandler skærpede sanktioner, hvis forsikringsselskabet ikke afgiver begrundet svar inden en vis frist. Karakteren af sanktionerne skal specificeres. De skal være systematiske og effektive. Hvad angår indholdet af disse sanktioner, er der tilføjet en klar henvisning til

⁴ Konvention af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager.

både økonomiske og tilsvarende administrative sanktioner, mens en fortegnelse over en lang række omfattende administrative sanktioner er tilføjet betragtning 10. I denne betragtning er endvidere tilføjet en henvisning til yderligere civilretlige økonomiske sanktioner, dvs. morarenter. Betragtningen er tilpasset den reviderede udgave af artikel 3, stk. 6.

Betragtning 11 og 11a [ny]

Formuleringen af betragtning 11 er blevet rettet, som Parlamentet foreslog (ændringsforslag 12). Der er samtidig tilføjet en vis afklaring af spørgsmålet om indsamling af oplysninger om ophør af forsikringsmæssig dækning, der ikke nødvendigvis falder sammen med forsikringskontraktens oprindelige løbetid. Endvidere er teksten suppleret i betragtning 11a med en henvisning til køretøjer (f.eks. offentlige køretøjer eller militærkøretøjer), der er fritaget fra forpligtelsen til at tegne en ansvarsforsikring. Derved sikres overensstemmelsen med den reviderede udgave af artikel 4, stk. 4, der indeholder en ny bestemmelse om sådanne køretøjer.

Betragtning 11b [ny] og 11c [ny]

Direktivets ordlyd er gjort klarere med hensyn til oplysninger om den person, der er i besiddelse af køretøjet. Både i betragtning 11b [ny] og artikel 4, stk. 4, indføres begrebet legitim interesse, der er et princip, der anerkendes i de fleste medlemsstaters lovgivning. En henvisning til direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger⁵ er tilføjet for at afhjælpe en udeladelse i det oprindelige forslag. Henvisningen sikrer den nødvendige overensstemmelse med bestemmelserne om databeskyttelse og Kommissionens generelle politik på dette område, fordi behandling af personoplysninger, navnlig navn og adresse på ejeren eller den sædvanlige fører af køretøjet, der hører til denne type oplysninger, skal meddeles, når der er tale om et uforsikret eller utilstrækkeligt forsikret køretøj. Artikel 4 er udvidet i overensstemmelse hermed (tilføjelse af et nyt stk. 5).

Betragtning 12, 12a [ny] og 13

Disse betragtninger er for det første ændret af hensyn til en del af Parlamentets idéer i ændringsforslag 13. Betragtning 13 siger, at når forsikringsselskabet ikke kan identificeres, kan skadessagen afvikles af erstatningsorganet i skadelidtes hjemland for at gøre det lettere for skadelidte, der således kun får et kontaktpunkt. Denne nye ordning er imidlertid suppleret af en klar påmindelse i betragtning 13 om, at det eksisterende system af forsikringsdirektiver skal overholdes: uforsikrede eller uidentificerede køretøjer behandles i direktiv 84/5/EØF⁶ og falder ind under garantifondenes ansvarsområde. For at sikre overensstemmelse med dette direktiv siger betragtning 13 tydeligt, at det endelige ansvar påhviler garantifondene, jf. artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF.

⁵ EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

⁶ Rådets andet direktiv 84/5/EØF af 30. december 1983 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer.

For det andet er der i betragtning 12a [ny] tilføjet en henvisning til en aftale, der skal undertegnes af erstatningsorganerne, om en erstatningsprocedure svarende til bestemmelsen i artikel 5, stk. 2.

Artikel 1

Ordlyden er rettet af hensyn til i hvert fald en del af Parlamentets ændringsforslag 15 og for at definere ordet "victim" (i den engelske udgave) i det oprindelige forslag og sikre overensstemmelsen med tidligere direktiver om motorkøretøjsforsikring. Af hensyn til udvidelsen af direktivets anvendelsesområde til at omfatte alle uheld uden for skadelidtes hjemland (altså også uheld i tredjelande) er artikel 8a [ny] tilføjet. Den forpligter Kommissionen til at undersøge muligheden for at få løst dette spørgsmål gennem en international aftale og giver udtryk for Kommissionens intentioner om at undersøge denne løsningsmodel. Med hensyn til anvendelsesområdet for artikel 6 har denne artikel ganske rigtigt et større anvendelsesområde, men kun for at sikre overensstemmelse med artikel 6 og 7 i direktiv 72/166/EØF⁷. I henhold til disse bestemmelser skal medlemsstaterne kontrollere, at køretøjer fra tredjelande ved indrejse i EU er forsynet med enten et grønt kort eller et bevis for, at der er tegnet grænseforsikring. Dermed har hverken første motorkøretøjsdirektiv eller dette direktiv virkninger uden for EU, idet inddragelsen af motorkøretøjer fra tredjelande kun vedrører deres midlertidige ophold i EU og følgerne af dette ophold (eventuelle uheld).

Artikel 2

Ordlyden er rettet af hensyn til Parlamentets ændringsforslag 16.

Artikel 3, stk. 1

Der er foretaget nogle ændringer af ordlyden af hensyn til en del af idéerne i Parlamentets ændringsforslag 17. Der er desuden taget hensyn til ændringsforslag 18 og 19 med hensyn til på den ene side idéen om, at skadesrepræsentanten skal være i stand til at kommunikere med skadelidte på dennes eget sprog, og på den anden, at forsikringsselskabet frit skal kunne vælge skadesrepræsentant. De øvrige idéer i ændringsforslag 19 om fysiske og juridiske personer, institutioner eller andre strukturer, der måtte være egnede til at udføre sådanne opgaver, er ikke medtaget i udkastet til direktiv. En sådan oprensning kunne misfortolkes og give indtryk af, at listen var udtømmende, hvilket ikke bør være tilfældet.

⁷ Rådets direktiv 72/166/EØF af 24. april 1972 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse.

Artikel 3, stk. 3

Ordlyden er rettet af hensyn til idéerne i Parlamentets ændringsforslag 20. Der er desuden tilføjet afklarende bemærkninger om henvisningen til reglerne for obligatorisk forsikringsdækning i direktiv 90/232/EØF⁸, og hvordan disse regler holdes adskilt fra de internationale privatretlige bestemmelser, der gælder for uheldet. Endelig er listen over de personer, skadelidte kan rejse krav imod, blevet udvidet for at tage hensyn til forskellige retlige muligheder afhængigt af de gældende regler i de forskellige medlemsstater. Dette stykkes sidste punktum inkorporerer Parlamentets ændringsforslag 25.

Artikel 3, stk. 4

Forslaget er ændret i overensstemmelse med Parlamentets ændringsforslag 21. Forsikringsselskabet er ansvarligt for sit valg af skadesrepræsentant og skal tage stilling til, om han er egnet til opgaven.

Artikel 3, stk. 5

Det er specificeret, i hvilken udstrækning skadesrepræsentanten kan repræsentere forsikringsselskabet ved domstole og over for de nationale myndigheder. Ved nationale myndigheder forstås både administrationen og retsmyndighederne. Med hensyn til sidstnævnte kan kommende ændringer eller andre internationale aftaler åbne mulighed for i fremtiden at rejse krav i skadelidtes hjemland, selv om det ikke er muligt i henhold til den nuværende udgave af Bruxelles-konventionen. Direktivets ordlyd må ikke skabe et fortilfælde, som kunne få negative virkninger for skadelidte i fremtiden.

Artikel 3, stk. 6

Teksten er ændret for i hvert fald at afspejle ånden i Parlamentets ændringsforslag 26 og 27, der omhandler skærpede sanktioner for at sikre, at skadelidte modtager et rimeligt tilbud inden for en kort frist. Mere specifikt kan siges, at sanktionernes art er angivet. De skal være systematiske og effektive. Det betyder, at de nationale myndigheder er forpligtet til at håndhæve sanktionerne, og at de ikke har mulighed for at fravige dette princip. De vil ganske vist bevare et vist frit skøn med hensyn til sanktionernes strengthed, der vil variere efter omstændighederne. Hvad angår indholdet af disse sanktioner, er der tilføjet en klar henvisning til både økonomiske og tilsvarende administrative sanktioner. I betragtning 10 er tilføjet en liste over en lang række omfattende administrative sanktioner for at gøre den tilsvarende virkning mere eksplicit.

Det er nødvendigt at indføre ad hoc-sanktioner inden for velafgrænsede områder for at undgå sammenblanding med den generelle sanktionsklausul i artikel 9 i forslaget.

Der er endvidere en forskel mellem på den ene side økonomiske sanktioner i henhold til denne artikels stk. 6, første afsnit, der alt efter de juridiske traditioner i de enkelte medlemsstater kan være administrative bøder, eller i nogle tilfælde specifikke civil-

⁸ Rådets tredje direktiv 90/232/EØF af 14. maj 1990 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer.

retlige sanktioner (f.eks. den franske "loi Badinter"), og på den anden side morarenter, som forfalder ved for sen betaling, og i de fleste medlemsstater indgår i de generelle civilretlige regler. Ud over at definere disse sanktioner for at gøre direktivets bestemmelser mere effektive indeholder teksten ingen anvisninger af, hvordan de skal håndhæves. Dette spørgsmål vil i overensstemmelse med nærhedsprincippet blive behandlet af de nationale administrative og civilretlige myndigheder. Der er også tilføjet en klar henvisning til morarenter i artikel 3, stk. 6, sidste afsnit.

I artikel 3, stk. 6, første afsnit, første led, siges det klart, at forsikringsselskabets tilbud skal være begrundet. I andet led (i den engelske udgave) er ordet "appropriate" ligeledes erstattet af ordet "reasoned". Dette ord afspejler bedre Kommissionens intention om at forpligte forsikringsselskabet til at afgive begrundede svar om sit indgreb eller sin afvisning af at yde erstatning til skadelidte. Forsikringsselskabet skal forklare, hvordan det har fastlagt skadens omfang, eller hvorfor det mener, at skadelidtes krav kun skal dækkes delvis. Hvis ansvaret eller erstatningsbeløbet anfægtes af skadelidte efter forsikringsselskabets begrundede svar, må tvisten naturligvis afgøres af den kompetente nationale domstol efter de nationale regler. I sådanne tilfælde kan den nationale domstol eller lovgivningsmagt f.eks. fastslå, at hvis skadelidte ikke besvarer legitime anmodninger fra forsikringsselskabet eller dennes skadesrepræsentant med henblik på at afslutte erstatnings sagen, suspenderes fristen på tre måneder. På lignende måde kan medlemsstaterne fastslå, at når ansvaret ikke anfægtes, men erstatningen skal fastlægges fuldt ud, kan skadelidte tildeles foreløbig erstatning som et forskud på det endelige erstatningsbeløb.

Artikel 3, stk. 7

Teksten er omformuleret og suppleret for at gøre det klart, at tilstedeværelsen af en skadesrepræsentant ikke betyder, at forsikringsselskabet har etableret sig som et etableret forretningssted - primært eller sekundært - for forsikringsselskabet med hensyn til enten væsentlige retlige bestemmelser, jf. tredje⁹ og andet¹⁰ skadesforsikringsdirektiv, eller regler for fastlæggelse af retternes kompetence, jf. Bruxelleskonventionen.

Artikel 4, stk. 1

Præsentationen af teksten er forbedret. Henvisningen til "motorkøretøjer indregistreret i den pågældende medlemsstat" er desuden erstattet af litra a) og b). Faktisk er begge elementer, registreringsnummeret og policenummeret nødvendige for, at et køretøj kan køre lovligt i hele EU. En henvisning til udløbet af forsikringsdækningen, der i mange tilfælde ikke nødvendigvis falder sammen med udløbet af selve policen, er også tilføjet for også at tage hensyn til i hvert fald ånden i Parlamentets ændringsforslag 29. Teksten er også ændret af hensyn til Parlamentets ændringsforslag 28 og indeholder nu

⁹ Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv).

¹⁰ Rådets andet direktiv 88/357/EØF af 22. juni 1988 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring, om fastsættelse af bestemmelser, der kan lette den faktiske gennemførelse af den frie udveksling af tjenesteydelser, og om ændring af direktiv 73/239/EØF.

en henvisning til køretøjer, der ikke skal forsikres, f.eks. militærkøretøjer og offentlige køretøjer. Litra d) og e) er tilføjet for at dække alle varianter og fritagelser fra forpligtelsen til at tegne en ansvarsforsikring, jf. direktiv 72/166/EØF.

Artikel 4, stk. 2

Præsentationen af teksten er forbedret. En henvisning til gyldighedsperiodens udløb er desuden tilføjet af hensyn til Parlamentets ændringsforslag 29. Forpligtelsen i det ændrede udkast adskiller sig dog fra Parlamentets ændringsforslag med hensyn til omfanget af den forpligtelse, der pålægges forsikringsselskabet. I Parlamentets ændringsforslag 29 har forsikringsselskabet en kontinuerlig forpligtelse til at give informationskontoret oplysninger om gyldigheden af nye eller allerede eksisterende kontrakter, men Kommissionen går i sit forslag ind for en enklere løsning. Hvis det antages, at enhver forsikringskontrakt er gyldig og automatisk fornyes, hvis den ikke er sagt op i henhold til kontraktens bestemmelser og inden for de fastsatte frister, er forsikringsselskabet ikke forpligtet til at afgive oplysninger til informationskontoret om, at kontrakten fortsat gælder, men skal blot underrette det om, at kontrakten er ophørt. I denne forbindelse indebærer mangelen på nye oplysninger om ophør af kontrakten, at den stadig gælder. Det gør samtidig forsikringsselskabets opgave lettere, idet det i praksis kun vil være forpligtet til at meddele, når der indgås nye kontrakter (meddelelse af policenumrene) og afsluttes gamle (udløbsdato), men ikke når de automatisk fornyes.

Artikel 4, stk. 3 og 4 [ny]

Præsentationen af teksten i stk. 3 er forbedret af hensyn til nogle af idéerne i Parlamentets ændringsforslag 30. Parlamentets ændringsforslag 31, der forpligter medlemsstaterne til at sikre, at informationskontorerne umiddelbart besvarer skadelidtes anmodning, er inkorporeret i dette stykke. Der er tilføjet et nyt stk. 4 for at koncentrere opmærksomheden om sager, hvor det er berettiget at give skadelidte flere oplysninger end dem, der giver direkte klageadgang eller erstatning gennem skadesrepræsentanten. Skadelidte skal have en legitim interesse, dvs. bevise, at han kun kan opnå erstatning ved at sagsøge skadevolderen. Dette forhold gøres mere eksplicit for på den ene side at tage hensyn til databeskyttelseskrav ved behandlingen af personoplysninger, som skadevolderens navn og adresse, og på den anden at sikre, at skadelidte vil kunne få erstatning. Begrebet legitim interesse accepteres generelt i de forskellige medlemsstaters lovgivning på det administrative og civilretlige område.

Artikel 4, stk. 5 [ny]

Man har sørget for at rette en udeladelse i det oprindelige forslag af en påmindelse om, at direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger skal overholdes. Denne påmindelse sikrer den nødvendige overensstemmelse med bestemmelserne om databeskyttelse, idet behandling af personoplysninger, især navn og adresse på ejeren eller den sædvanlige fører af køretøjet, skal meddeles skadelidte, når der er tale om et uforsikret eller utilstrækkeligt forsikret køretøj.

Artikel 5, stk. 1, 2 og 3

Præsentationen af teksten er forbedret. Parlamentets ændringsforlag 33 er delvis accepteret med hensyn til følgende punkter:

- I stk. 1 er der specifikt taget højde for, at erstatningsorganet ikke kan gribe ind, når diskussioner mellem skadelidte og forsikringstageren om erstatningsbeløbet er indledt, eller sagen er indbragt for retten. Erstatningsorganet har ingen retlige beføjelser.
- Forslaget om, at erstatningsorganerne skal kunne vælge at udelukke en aftale om, hvordan erstatning skal betales, er også blevet accepteret. Denne tekst skulle være uafhængig af alle andre internationale tilsagn afgivet af de samme organer i anden sammenhæng (f.eks. den multilaterale garantiaftale fra 1991). Det betyder samtidig en forenkling, der gør denne artikel mere generel.

Endvidere er listen over personer, der skal underrettes om, at erstatningsorganet i skadelidtes hjemland vil gribe ind, blevet udvidet, idet den på den ene side omfatter skadevolderen - hvilket kan lægge pres på forsikringsselskabet - og på den anden side erstatningsorganet i forsikringsselskabets hjemland, da dette organ vil blive involveret i at få refusion fra forsikringsselskabet.

Der er desuden tilføjet en præcisering af, i hvilken medlemsstat forsikringsselskabet udbetaler erstatningen. For at lægge øget pres på et forsikringsselskab, der ikke har opfyldt sine forpligtelser, er det vigtigt at kræve refusion fra det selskab, der i praksis udstedte kontrakten, hvilket ikke nødvendigvis var hovedkontoret.

Subrogationsordningen i henhold til artikel 5, stk. 2, er også færdiggjort. Alle medlemsstater forpligtes til at anerkende, at erstatningsorganet i skadelidtes hjemland og dermed erstatningsorganet i det land, hvor det forsikringsselskab, der har udstedt kontrakten, er etableret, indtræder i skadelidtes rettigheder. Faktisk skal der være mulighed for subrogation i lovgivningen i hjemlandet for det erstatningsorgan, der er berettiget til erstatningsbeløbet (dvs. i skadelidtes hjemland). Der opstår dog et problem med erkendelse i det land, hvor uheldet sker - vurdering af et erstatningskrav foretages normalt på grundlag af loven i det land, hvor uheldet skete - samt i den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der udstedte kontrakten, er etableret, eftersom det i sidste instans er der, kravet kan rejses mod skadevolderens forsikringsselskab. Erstatningsorgansystemets eksistens er afhængig af, om man kan håndhæve retten til refusion af erstatningsbeløbet, og dermed af gensidig anerkendelse af subrogation.

Endelig skal Kommissionen analogt med artikel 2, stk. 2, i direktiv 72/166/EØF vedtage en beslutning om, hvornår aftalen mellem erstatningsorganerne i medlemsstaterne skal træde i kraft. Denne retsakt er påkrævet for at gøre det muligt at håndhæve virkningerne af en privat aftale i hele EU.

Artikel 6

I sager, hvor forsikringsselskabet ikke kan identificeres, har Kommissionen fulgt Europa-Parlamentets idé i ændringsforslag 33 om at give skadelidte mulighed for at benytte erstatningsorganerne, forudsat at det nuværende system af forsikringsdirektiver respekteres. Uforsikrede eller uidentificerede køretøjer behandles i direktiv 84/5/EØF og falder ind under garantifondenes kompetence. For at gøre det lettere for en besøgende skadelidt og for at kunne tilbyde et enkelt kontaktpunkt har man accepteret, at erstatningsorganet kan gribe ind, men det endelige ansvar påhviler garantifondene, jf. artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF.

I modsætning til anmodningen i ændringsforslag 34 bevares den konkrete henvisning til ordningen i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF imidlertid i teksten for at gøre det klart, at når det drejer sig om uidentificerede eller uforsikrede køretøjer, påhviler ansvaret for erstatning til skadelidte garantifondene og ikke det erstatningsorgan, der indføres ved dette direktiv. Dog accepteres idéen i ændringsforslag 33 om at give skadelidte mulighed for at rejse krav selv i tilfælde, hvor forsikringsselskabet ikke kan identificeres, forudsat at ordningen med erstatningsorganer ikke griber ind derefter, men at det endelige ansvar for refusion til erstatningsorganet i skadelidtes hjemland påhviler garantifondene (i den medlemsstat, hvor uheldet fandt sted, eller hvor skadevolderens køretøj er indregistreret).

Der er foretaget yderligere to ændringer af artikel 6. For det første er der for at fremskynde procedurerne og undgå lange perioder med usikkerhed fastsat en enkelt frist, som alle medlemsstater skal anvende for at afgøre, om forsikringsselskabet skal betragtes som uidentificeret. For det andet er der foretaget en rettelse i form af en præcisering af, at når der er tale om køretøjer fra tredjelande, påhviler ansvaret for udbetaling af erstatning for skader forårsaget af uforsikrede eller underforsikrede køretøjer garantifondene og ikke grønne kort-kontorerne. Forpligtelsen til i overensstemmelse med artikel 6 og 7 i direktiv 72/166/EØF at kontrollere, om køretøjer fra tredjelande er udstyret med et gyldigt grønt kort eller et bevis for, at der er tegnet grænseforsikring, pålægges medlemsstaterne, dvs. de nationale myndigheder, og ikke private ordninger, som forsikringsselskaberne er nået til enighed om (dvs. grønne kort-systemet). Derfor skal garantifonden, der skal udbedre eventuelle mangler ved den ordning for erstatningsgaranti, der blev oprettet med EU's forsikringsdirektiver, og som indførte obligatorisk ansvarsforsikring, også være ansvarlig for dækning af uheld forårsaget af køretøjer fra tredjelande.

Artikel 8a [ny]

Der er her taget delvis hensyn til Parlamentets ændringsforslag 4. Selv om anvendelsesområdet for dette direktiv ikke udvides til at omfatte uheld i tredjelande, erkender Kommissionen i artikel 8a [ny], at den bør undersøge mulighederne for via en international aftale at udvide ordningerne i dette direktiv til også at omfatte personer bosiddende i en medlemsstat, som bliver impliceret i uheld, der er forårsaget af et

køretøj forsikret og normalt hjemmehørende i en anden medlemsstat end deres hjemland, men som sker i et tredjeland.

Faktisk opstår der praktiske problemer, selv hvis alle de faktorer (skadelidtes hjemland, den medlemsstat, hvor uheldet sker, forsikringsselskabets hjemland), der styrer indgreb fra en af de mekanismer, der foreslås i direktivet (skadesrepræsentant, informationskontor, erstatningsorgan), ligger i EU. Der er for det første spørgsmålet om lovvalg. I de fleste tilfælde vil gældende lov være loven i den medlemsstat, hvor uheldet sker. Hvis uheldet sker uden for EU, vil skadesrepræsentanten blive anmodet om at udbetale erstatning i henhold til en lovgivning, han måske ikke er bekendt med, eftersom der er tale om et tredjeland. I forslagetets nuværende form er det tilstrækkeligt, at skadesrepræsentanten er bekendt med de basale principper for lovgivning om motorkøretøjsforsikring i de 15 medlemsstater, men accepterer man Parlamentets ændringsforslag, indebærer det, at der skal foretages yderligere undersøgelser i de enkelte sager om principperne i ethvert tredjelands lovgivning. Det vil kræve yderligere infrastruktur og dermed betyde højere omkostninger for forsikringsbranchen og en noget langsommere behandling af skadelidtes krav.

For det andet bliver situationen kompliceret, når tvisten ikke kan løses uden domstolens hjælp. Der kan opstå problemer ved fastsættelsen af retternes kompetence til at afgøre tvisten. Bruxelles-konventionen vil ikke gælde i sådanne tilfælde. Det indebærer, at eftersom der ikke findes harmoniserede internationale privatretlige regler, man kan anvende, afgøres retternes kompetence på grundlag af de interne retsregler, herunder også lovgivningen i den tredje medlemsstat. I denne forbindelse er der ingen retssikkerhed om retternes kompetence, medmindre der gælder andre internationale aftaler. Derfor må den mest passende løsning under sådanne omstændigheder antages at være en international aftale mellem EU-landene og et eller flere tredjelande om at fastlægge retternes kompetence.

Ændr et forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og ændring af direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF

OPRINDELIGT FORSLAG

ÆNDRET FORSLAG

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR
DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

UÆNDRET

Under henvisning til traktaten om oprettelse af
Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 57,
stk. 2, og artikel 100 A,

Under henvisning til forslag fra Kommissionen¹¹,

Under henvisning til udtalelse fra Det
Økonomiske og Sociale Udvalg¹²,

i overensstemmelse med procedurene i
traktatens artikel 189 B, og

Ud fra følgende betragtninger:

UÆNDRET

Der er i øjeblikket tale om forskelle mellem
lovgivning, regler og administrative
bestemmelser i medlemsstaterne om
ansvarsforsikring af motorkøretøjer, hvilket
hæmmer den frie bevægelighed for personer og
forsikringstjenester;

UÆNDRET

det er derfor nødvendigt at foretage en indbyrdes
tilnærmelse af lovgivningen for at bidrage til et
velfungerende indre marked;

UÆNDRET

¹¹ EFT C ...

¹² EFT C ...

ved direktiv 72/166/EØF¹³, senest ændret ved direktiv 90/232/EØF¹⁴, vedtog Rådet bestemmelser om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse;

ved direktiv 88/357/EØF¹⁵, senest ændret ved direktiv 92/49/EØF¹⁶, vedtog Rådet bestemmelser om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om den frie udveksling af tjenesteydelser;

ved sin beslutning af 26. Oktober 1995¹⁷ om afvikling af skadessager efter færdselsuheld uden for skadelidtes hjemland tog Parlamentet et initiativ i medfør af EF-traktatens artikel 138 B, stk. 2, og opfordrede Kommissionen til at fremsætte forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv med henblik på at løse dette problem;

der er et reelt behov for at udbygge den ordning, der blev indført med direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF¹⁹ og 90/232/EØF, for at sikre personer, der lider skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, ensartet behandling, uanset hvor

UÆNDRET

UÆNDRET

systemet med grønne kort-kontorer sikrer hurtig udbetaling af erstatning i skadelidtes hjemland, selv når den anden part kommer fra et andet europæisk land;

systemet med grønne kort-kontorer løser dog ikke alle problemer, når skadelidte rejser krav i et andet land mod en part, der er bosat i dette land, og et forsikringsselskab, der er etableret der (fremmed retssystem, fremmed sprog, andre afviklingsprocedurer og ofte unødigt forsinket sagsbehandling);

ved sin beslutning af 26. oktober 1995¹⁸ om afvikling af skadessager efter færdselsuheld uden for skadelidtes hjemland tog Parlamentet et initiativ i medfør af EF-traktatens artikel 138 B, stk. 2, og opfordrede Kommissionen til at fremsætte forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv med henblik på at løse dette problem;

der er et reelt behov for at udbygge den ordning, der blev indført med direktiv 72/166/EØF, 84/5/EØF²⁰ og 90/232/EØF, for at sikre personer, der lider skade ved uheld forvoldt af motorkøretøjer, ensartet

¹³ EFT L 103 af 2.5.1972, s. 1.

¹⁴ EFT L 129 af 19.5.1990, s. 33.

¹⁵ EFT L 172 af 4.7.1988, s. 1.

¹⁶ EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1.

¹⁷ EFT C 308 af 20.11.1995, s. 108.

¹⁸ EFT C 308 af 20.11.1995, s. 108.

¹⁹ EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17.

²⁰ EFT L 8 af 11.1.1984, s. 17.

i Fællesskabet uheldet finder sted; I forbindelse med ulykker i en anden medlemsstat end skadelidtes hjemland, er der navnlig lakuner i forsikringsdækningen af skadelidte i visse medlemsstater;

behandling, uanset hvor i Fællesskabet uheldet finder sted; i forbindelse med ulykker i en anden medlemsstat end skadelidtes hjemland, er der navnlig lakuner i forsikringsdækningen af skadelidte i visse medlemsstater;

en supplerende af disse ordninger vil indebære, at skadelidte får ret til at rejse direkte krav mod skadevolderens forsikringsselskab;

en tilfredsstillende løsning kunne være at give personer, der lider skade ved uheld i en anden medlemsstat end deres hjemland, ret til at rejse krav mod en skadesrepræsentant i deres hjemland, som er udpeget af skadevolderens forsikringsselskab;

denne løsning kunne gøre det muligt at behandle skade, personer lider uden for deres hjemland, efter procedurer, de er bekendte med;

dette system med skadesrepræsentanter i skadelidtes hjemland påvirker hverken spørgsmålet om lovvalg i de enkelte sager eller retternes kompetence; skadesrepræsentantens aktiviteter giver ikke i sig selv domstolene i skadelidtes hjemland kompetence, hvis internationale privatretlige regler om retternes kompetence forhindrer det;

ret til at rejse direkte krav mod forsikringsselskabet for den part, der har lidt skade, er et logisk supplement til at have sådanne repræsentanter og forbedrer samtidig retsstillingen for skadelidte ved færdselsuheld, der finder sted uden for vedkommendes hjemland;

for at udfylde disse lakuner i det mindste delvis skal den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet er etableret, pålægge selskabet at udpege repræsentanter, der er bosat eller etableret i andre medlemsstater, som skal indsamle alle de nødvendige oplysninger i forbindelse med krav som følge af sådanne uheld, og som skal være bemyndiget til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt tings- eller personskaade som følge af sådanne uheld, herunder med hensyn til betaling af sådanne krav, og til at repræsentere det eller, om nødvendigt, lade det repræsentere over for de øvrige medlemsstater

for at udfylde disse lakuner skal den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet er etableret, pålægge selskabet at udpege skadesrepræsentanter, der er bosat eller etableret i andre medlemsstater, som skal indsamle alle de nødvendige oplysninger i forbindelse med krav som følge af sådanne uheld, og træffe passende foranstaltninger for at afslutte skadessagen på vegne af forretningsselskabet og på dets regning, herunder udbetaling af erstatning; skadesrepræsentanten skal være bemyndiget til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt skade som følge af

domstole, i det omfang dette er muligt i henhold til den internationale privatrets regler om retternes kompetence, og myndigheder i forbindelse med disse krav;

udpegelse af repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager er en af betingelserne for at få adgang til at udøve forsikringsvirksomhed i klasse 10 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF; som følge heraf er denne betingelse omfattet af den fælles administrative tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted, som defineret i afsnit II i direktiv 92/49/EØF; denne betingelse gælder ligeledes virksomheder, hvis hjemsted ligger uden for EF, som har fået tilladelse til at drive virksomhed på en medlemsstats territorium; direktiv 73/239/EØF og 92/49/EØF ændres og suppleres på dette punkt;

skadelidtes mulighed for at rejse direkte krav mod det pågældende selskab er en logisk forudsætning for udpegelse af en sådan repræsentant og vil endvidere forbedre den retlige stilling for skadelidte efter færdselsuheld uden for den medlemsstat, hvor de er bosat;

ud over at garantere, at forsikringsselskabet har en repræsentant i skadelidtes hjemland, skal selve skadelidtes rettigheder garanteres, dvs. at sagen skal behandles hurtigst muligt; af denne årsag skal de nationale lovgivninger indeholde passende sanktioner mod det ansvarlige forsikringsselskab, hvis det ikke opfylder sin forpligtelse til at yde skadelidte erstatning inden en rimelig frist; der må imidlertid ikke være uenighed om ansvaret og skaden, så forsikringsselskabet kan fremsætte et rimeligt tilbud inden for den fastsatte frist;

sådanne uheld, og til at repræsentere det over for nationale myndigheder, herunder domstole, i det omfang dette er muligt i henhold til den internationale privatrets regler om retternes kompetence;

UÆNDRET

UDGÅR

ud over at garantere, at forsikringsselskabet har en skadesrepræsentant i skadelidtes hjemland, skal selve skadelidtes rettigheder garanteres, dvs. at sagen skal behandles hurtigst muligt; af denne årsag skal de nationale lovgivninger indeholde passende effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanktioner, f.eks. påbud kombineret med administrative bøder, regelmæssig rapportering til tilsynsmyndighederne, kontrol på stedet, offentliggørelse i det nationale statstidende og i pressen, suspendering af selskabets aktiviteter (forbud mod at indgå nye kontrakter i et vist tidsrum), udpegelse af en særlig repræsentant for tilsynsmyndighederne, som skal føre kontrol med, at selskabet drives i overensstemmelse med forsikringslovgivningen, inddragelse af tilladelse til at drive virksomhed på dette område, sanktioner mod direktionen og ledelsen, som rettes mod forsikringsselskabet,

hvis det eller dets repræsentant ikke opfylder deres forpligtelse til at tilbyde skadelidte erstatning inden en rimelig frist; dette udelukker dog ikke anvendelse af enhver anden foranstaltning - navnlig i henhold til kontrollovgivningen - man måtte finde passende; der må imidlertid ikke være uenighed om ansvaret og skaden, så forsikrings-selskabet kan fremsætte et rimeligt tilbud inden for den fastsatte frist;

ud over disse sanktioner bør renter tilskrives af det erstatningsbeløb, forsikrings-selskabet tilbyder, eller domstolene tildeler, skadelidte, når tilbuddet ikke er afgivet inden denne tidsfrist; hvis medlemsstaterne allerede har nationale regler, der dækker kravet om renter, skal denne bestemmelse gennemføres ved en henvisning til disse regler; tilbuddet fra erstatningsorganet som følge af skadelidtes krav fjerner behovet for at kræve, at erstatningsbeløbet tilskrives renter;

personer, der lider skade ved færdselsuheld, har undertiden vanskeligheder med at få oplyst navnet på det forsikrings-selskab, der dækker erstatningsansvaret for et motorkøretøj, der er impliceret i et uheld; medlemsstaterne bør i disse personers interesse oprette informationskontorer for at sikre, at sådanne oplysninger tilvejebringes hurtigst muligt; disse informationskontorer skal desuden stille oplysninger til rådighed for skadelidte om repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager; det er påkrævet, at disse informationskontorer samarbejder med hinanden og reagerer hurtigt på anmodninger om oplysninger fra informationskontorer i andre medlemsstater;

personer, der lider skade ved færdselsuheld, har undertiden vanskeligheder med at få oplyst navnet på det forsikrings-selskab, der dækker erstatningsansvaret for motorkøretøjer, der er impliceret i et uheld; medlemsstaterne bør i disse personers interesse oprette informationskontorer for at sikre, at sådanne oplysninger tilvejebringes hurtigst muligt; disse informationskontorer skal desuden stille oplysninger til rådighed for skadelidte om skadesrepræsentanter; der bør indsamles oplysninger om faktisk ophør af forsikringsdækningen, men ikke om udløb af policens oprindelige gyldighed, hvis kontraktens varighed forlænges, fordi den ikke er blevet sagt op;

der træffes særlige forholdsregler for køretøjer (f.eks. offentlige køretøjer eller militærkøretøjer), der falder ind under fritagelsen for forpligtelsen til at tegne ansvarsforsikring;

skadelidte kan have en legitim interesse i at blive underrettet om, hvem ejeren, den sædvanlige fører eller den registrerede indehaver af køretøjet er, f.eks. hvis han kun kan få erstatning fra disse personer, fordi køretøjet ikke er tilstrækkeligt forsikret, eller

skaden overstiger forsikringssummen; disse oplysninger skal derfor også afgives;

visse af de afgivne oplysninger, f.eks. navn og adresse på ejeren eller den sædvanlige fører af køretøjet og nummeret på forsikringspolice og bilens registreringsnummer er personoplysninger, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, og den behandling af sådanne data, der er påkrævet i henhold til dette direktiv, skal derfor være forenelig med de nationale gennemførelsesbestemmelser for direktiv 95/46/EF;

det er nødvendigt at indføre en bestemmelse om, at et organ skal garantere, at skadelidte opnår erstatning, hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en repræsentant eller forhæler sagen betydeligt, og det er vigtigt, at skadelidte i et sådant tilfælde kan rette direkte henvendelse til dette organ; det er rimeligt, at organet skal have ret til subrogation i den udstrækning, det har ydet erstatning til skadelidte; for at lette søgsmålet mod forsikringsselskabet har erstatningsorganet i skadelidtes hjemland ret til automatisk refusion med ret til at lade erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted, indtræde i skadelidtes rettigheder; dette organ vil bedre være i stand til at indlede søgsmål mod forsikringsselskabet;

det er nødvendigt at indføre en bestemmelse om, at der skal være et erstatningsorgan, som kan garantere, at skadelidte opnår erstatning, og som skadelidte kan henvende sig til, hvis forsikringsselskabet ikke har udpeget en skadesrepræsentant eller forhæler sagen betydeligt; erstatningsorganets indgreb skal begrænses til de sjældne enkeltstående tilfælde, hvor forsikringsselskabet ikke har opfyldt sine forpligtelser på trods af truslen om sanktioner; erstatningsorganets rolle er at udbetale erstatning for den skade, en besøgende fra et andet land har lidt, men kun i sager, der kan afgøres objektivt, og erstatningsorganer må derfor begrænse sig til at kontrollere, om skadesrepræsentanten har givet et erstatningstilbud inden fristens udløb og efter de etablerede procedurer uden at tage stilling til berettigelsen heraf;

det er rimeligt, at organet skal have ret til subrogation i den udstrækning, det har ydet erstatning til skadelidte; for at gøre det lettere at håndhæve refusionskravet mod forsikringsselskabet har erstatningsorganet i skadelidtes hjemland, når forsikringsselskabet har undladt at udpege en skadesrepræsentant eller trækker behandlingen af en skadessag betydelig i langdrag, ret til automatisk refusion med ret til at lade erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted, indtræde i skadelidtes rettigheder; dette organ vil bedre være i stand til at søge regres hos forsikringsselskabet; systemet kan påvirkes af en aftale

Det er nødvendigt at sikre, at der findes et organ til at sikre, at skadelidte får erstatning, hvis forsikringsselskabet for det køretøj, der har forårsaget uheldet, ikke kan identificeres; det skal sikres, at den endelige debitor for det beløb, skadelidte får udbetalt i erstatning, er et organ i den medlemsstat, hvor det ikke-forsikrede køretøj, der har forvoldt uheldet, normalt befinder sig -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv har til formål at fastsætte særlige bestemmelser for skadelidte:

- a) ved uheld i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat
- b) som er forårsaget af et køretøj
 - som er forsikret i et forsikringsselskab etableret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og
 - som er indregistreret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat.

mellem de erstatningsorganer, medlemsstaterne har oprettet eller godkendt, om deres funktion og forpligtelser samt formaliteterne omkring udbetaling af erstatning;

når det ikke er muligt at identificere køretøjets forsikringsselskab, skal erstatningsorganet i skadelidtes hjemland udbetale erstatning; det skal sikres, at den endelige debitor for det beløb, skadelidte får udbetalt i erstatning, er den garantifond, der omtales i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF, i den medlemsstat, hvor det ikke-forsikrede køretøj, der har forvoldt uheldet, normalt befinder sig -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

Anvendelsesområde

Dette direktiv har til formål at fastsætte særlige bestemmelser for skadelidte, der er berettiget til erstatning for enhver skade efter trafikuheld:

- a) der sker i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og
- b) som er forårsaget af et køretøj
 - som er forsikret i et forsikringsselskab etableret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og
 - normalt befinder sig i en anden medlemsstat end den, hvor denne person er bosat.

Artikel 6 gælder også uheld forårsaget af køretøjer fra tredjelande, der er omfattet af artikel 6 og 7 i direktiv 72/166/EØF.

Artikel 2

Medlemsstaterne skal sikre, at skadelidte ved et uheld som defineret i artikel 1 i dette direktiv har mulighed for at rejse direkte krav mod den erstatningspligtige parts forsikrings selskab.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at et forsikrings selskab med tilladelse i henhold til:
 - artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, som ændret ved artikel 4 i direktiv 92/49/EØF, til at dække risici under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, eller
 - artikel 23, stk. 2, i direktiv 73/239/EØFi alle andre medlemsstater end den, hvor selskabet har fået sin tilladelse, efter eget valg udpeger et organ (»repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager«). Denne repræsentant behandler skadessager og udbetaler erstatning i forbindelse med uheld, der finder sted i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og som er forårsaget af et motorkøretøj, der er forsikret i selskabet og indregistreret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat. Repræsentanten bemyndiget til at behandle skadessager skal være bosat eller etableret i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat.

Artikel 2

Medlemsstaterne skal sikre, at skadelidte ved et uheld som defineret i artikel 1 i dette direktiv har mulighed for at rejse direkte krav mod det forsikrings selskab, hvor den eller de erstatningspligtige har tegnet ansvarsforsikring.

Artikel 3

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at et forsikrings selskab med tilladelse i henhold til:
 - artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, som ændret ved artikel 4 i direktiv 92/49/EØF, til at dække risici under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, bortset fra fragtførerens ansvar, eller
 - artikel 23, stk. 2, i direktiv 73/239/EØFi alle andre medlemsstater end den, hvor selskabet har fået sin tilladelse, udpeger en skadesrepræsentant. Forsikrings selskabet kan frit vælge sin skadesrepræsentant. Skadesrepræsentanten er på forsikrings selskabets vegne og regning ansvarlig for at behandle skadessager og udbetale erstatning i forbindelse med trafikuheld, som defineret i dette direktivs artikel 1. Skadesrepræsentanten skal være bosat eller etableret i den medlemsstat, hvor skadelidte er bosat.

Skadesrepræsentanten kan handle på vegne af et eller flere forsikrings selskaber.

Han skal kunne undersøge en sag på det eller de officielle sprog i skadelidtes hjemland.

2. I direktiv 73/239/EØF foretages følgende ændringer:

a) I artikel 8, stk. 1, indsættes som litra f):

»f) oplyser navn og adresse på den repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager, de udpeger i hver medlemsstat, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget.«

b) I artikel 23, stk. 2, indsættes som litra h):

»h) oplyser navn og adresse på den repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager, de udpeger i hver medlemsstat, hvis de dækkede risici henhører under forsikringsklasse 10 i punkt A i bilaget.«

3. Skadesrepræsentanten skal i forbindelse med behandling af sådanne skadessager indsamle alle de nødvendige oplysninger og tage rimelige skridt til at udbetale erstatning i overensstemmelse med instrukserne fra det pågældende forsikringssselskab, de gældende krav om lovpligtig ansvarsforsikring som defineret i artikel 2, andet led, i direktiv 90/232/EØF, og de nationale regler om erstatningsansvar, der gælder for uheldet. Kravet om en repræsentant udelukker ikke, at skadelidte eller skadelidtes forsikringssselskab kan rejse krav direkte mod skadevolderen eller skadevolderens forsikringssselskab.

4. Skadesrepræsentanten skal have passende kvalifikationer. Han skal være i stand til at udføre de opgaver, der er beskrevet i denne artikel.

UÆNDRET

3. Skadesrepræsentanten skal i forbindelse med behandling af sådanne skadessager indsamle alle de nødvendige oplysninger og tage rimelige skridt til at udbetale erstatning. Han skal handle i overensstemmelse med instrukserne fra det pågældende forsikringssselskab, de gældende krav om lovpligtig ansvarsforsikring som defineret i artikel 2, andet led, i direktiv 90/232/EØF, og de internationale regler om erstatningsansvar, der gælder for uheldet. Kravet om en skadesrepræsentant udelukker ikke, at skadelidte eller skadelidtes forsikringssselskab kan rejse krav direkte mod skadevolderen, ejeren eller indehaveren af køretøjet eller det forsikringssselskab, hvor der er tegnet ansvarsforsikring.

UDGÅR

5. Skadesrepræsentanten skal have tilstrækkelig bemyndigelse til at repræsentere selskabet over for personer, der har lidt skade, og som kan indgive erstatningskrav, herunder med hensyn til betaling med frigørende virkning af krav, og til at repræsentere det eller, om nødvendigt, lade det repræsentere ved domstolene, for så vidt angår disse erstatningskrav, i den udstrækning dette er foreneligt med Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager²¹ samt andre regler for international privatret om tildeling af retlig kompetence, og over for myndighederne i den medlemsstat, på hvis område han repræsenterer forsikringsselskabet.
6. Medlemsstaterne skal indføre en forpligtelse med mulighed for sanktioner for at sikre, at der senest tre måneder efter den dato, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav, enten direkte til skadevolderens forsikringsselskab eller til den repræsentant, selskabet har bemyndiget til at behandle skadessager:
- fremsættes et erstatningstilbud af enten skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadesrepræsentant, når erstatningsansvaret er afgjort, og erstatningen udregnet
 - af det forsikringsselskab, erstatningskravet er sendt til, eller dets skadesrepræsentant gives et begrundet svar på de punkter, der er omhandlet i erstatningskravet, hvis erstatningsansvaret ikke er klart fastlagt, eller hvis skadelidtes tab ikke er gjort endeligt op.
5. Skadesrepræsentanten skal have tilstrækkelig bemyndigelse til at repræsentere forsikringsselskabet over for skadelidte i den type sager, der er omtalt i artikel 1, herunder med hensyn til betaling med frigørende virkning af krav; han skal have tilstrækkelig bemyndigelse til at repræsentere forsikringsselskabet over for de nationale myndigheder.
6. Medlemsstaterne skal indføre en forpligtelse med mulighed for passende effektive og systematiske økonomiske eller tilsvarende administrative sanktioner for at sikre, at der senest tre måneder efter den dato, hvor skadelidte indgav sit erstatningskrav, enten direkte til skadevolderens forsikringsselskab eller til skadesrepræsentanten:
- fremsættes et begrundet erstatningstilbud af enten skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadesrepræsentant, når erstatningsansvaret er afgjort, og erstatningen udregnet
 - af det forsikringsselskab, erstatningskravet er sendt til, eller dets skadesrepræsentant gives et begrundet svar på de punkter, der er omhandlet i erstatningskravet, hvis erstatningsansvaret ikke er klart fastlagt, eller hvis skadelidtes tab ikke er gjort endeligt op.

Medlemsstaterne træffer forholdsregler for at sikre, at når der ikke er afgivet et tilbud inden for den frist på tre måneder,

²¹ EFT L 299 af 31.12.1972.

7. Artikel 12a, stk. 4, sidste afsnit, i direktiv 88/357/EØF anvendes.

Artikel 4

Informationskontor

1. Hver medlemsstat skal sørge for oprettelse eller anerkendelse af et organ (»informationskontor«) med henblik på at føre register over motorkøretøjer indregistreret i den pågældende medlemsstat, over de forsikringsselskaber, hvor disse køretøjer er ansvarsforsikret, og over de repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager, som forsikringsselskaberne har udpeget i henhold til ovenstående artikel 3 og anmeldt til informationskontoret i henhold til denne artikels stk. 2, eller med henblik på at forvalte indsamling og afgivelse af disse oplysninger; informationskontoret skal endvidere bistå interesserede parter med at identificere forsikringsselskaber, der forsikrer motorkøretøjer indregistreret i den pågældende medlemsstat, og repræsentanter bemyndiget til at behandle skadessager, der er anmeldt til det.

der er omtalt i denne artikels stk. 6, beregnes der renter af det erstatningsbeløb, forsikringsselskabet tilbyder, eller domstolene tilkender forsikringstageren.

7. Udpegelsen af en skadesrepræsentant udgør ikke i sig selv en oprettelse af en filial, som defineret i artikel 1, litra b), i direktiv 92/49/EØF, og skadesrepræsentanten betragtes ikke som et etableret forretningssted, som defineret i artikel 2, litra c), i direktiv 88/357/EØF eller en virksomhed, som defineret i Bruxelles-konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager²².

Artikel 4

Informationskontor

1. Hver medlemsstat skal oprette eller godkende et informationskontor, der med henblik på at give skadelidte mulighed for at søge erstatning:
 - fører register over følgende:
 - a) registreringsnumre på motorkøretøjer, der normalt befinder sig i det pågældende land
 - b) numre på forsikringspolicer, der dækker disse køretøjer mod de risici, der er klassificeret i klasse 10 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF; når gyldighedsperioden for en police er udløbet, også ophør af forsikringsdækningen; numre på grønne kort eller grænseforsikringspolicer, hvis køretøjet er dækket af en af disse to typer dokumenter og er omfattet af en af de fritagelser, der er nævnt i artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF

²² EFT C 27 af 26.2.1998, s. 1 (konsolideret udgave).

- c) forsikringsselskaber, der tilbyder ansvarsforsikring af sådanne køretøjer, og de skadesrepræsentanter, de har udpeget i henhold til artikel 3, hvis navne skal meddeles informationskontoret i henhold til denne artikels stk. 2
 - d) fortegnelse over køretøjer fra den enkelte medlemsstat, der er fritaget fra kravet om ansvarsforsikring i medfør af artikel 4, litra a) og b), i direktiv 72/166/EØF
 - e) or de køretøjer, der er nævnt i dette stykkes litra d):
 - i) avnet på den myndighed eller det organ, som er udpeget i henhold til artikel 4, litra a), andet afsnit, som ansvarlig for erstatning til skadelidte i sager, hvor proceduren i artikel 2, stk. 2, første led, i direktiv 72/166/EØF ikke kan anvendes, hvis køretøjet er omfattet af fritagelsen i artikel 4, litra a), i direktiv 72/166/EØF
 - ii) avnet på det organ, der dækker køretøjet i det land, hvor det er indregistreret, hvis køretøjet er omfattet af fritagelsen i artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF
 - eller koordinerer indsamling og offentliggørelse af disse oplysninger
 - og bistår rette vedkommende med at indhente de oplysninger, der er nævnt i dette stykkes litra a), b), c), d) og e).
2. Forsikringsselskaber, der tilbyder ansvarsforsikring af motorkøretøjer, skal give informationskontoret i den medlemsstat, hvor de er etableret, meddelelse om registreringsnumrene på de køretøjer indregistreret i den pågældende medlemsstat, som de forsikrer, policenumrene samt forsikringstagernes navne og adresser. De skal give informationskontorerne i andre medlemsstater tilsvarende oplysninger om
2. Forsikringsselskaberne skal give informationskontorerne i de medlemsstater, hvor de har indgået kontrakter om ansvarsforsikring for motorkøretøjer, meddelelse om registreringsnumrene på de køretøjer indregistreret i den pågældende medlemsstat, som de forsikrer enten gennem etablering eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, samt om policenumrene, og når en polices gyldighedsperiode

køretøjer indregistreret i disse medlemsstater, som de forsikrer i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, og desuden oplyse navn og adresse på den repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager, de har udpeget i den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 3.

3. Medlemsstaterne sikrer, at skadelidte ved uheld i en anden medlemsstat end deres hjemland har ret til at kræve, at informationskontoret i deres hjemland eller i det land, hvor køretøjet er indregistreret, oplyser dem om forsikringsselskabets navn og forsikringspolicens nummer samt navnet på selskabets skadesrepræsentant i skadelidtes hjemland. Hvis køretøjet ikke er gyldigt eller lovligt forsikret, oplyser informationskontoret skadelidte om den sædvanlige førers navn og adresse.

udløber, også om ophør af forsikringsdækningen. De skal give informationskontorerne i andre medlemsstater oplysninger om navn og adresse på den skadesrepræsentant, de har udpeget i den pågældende medlemsstat i henhold til artikel 3.

3. Medlemsstaterne sikrer, at skadelidte ved uheld i en anden medlemsstat end deres hjemland har ret til at kræve, at informationskontorerne i medlemsstaterne, og navnlig informationskontoret i deres hjemland, oplyser dem om:
 - a) forsikringsselskabets navn og adresse
 - b) policenummeret, og
 - c) navnet på forsikringsselskabets skadesrepræsentant i skadelidtes hjemland.

Medlemsstaterne skal sørge for, at informationskontorerne hurtigst muligt afgiver de ønskede oplysninger. Informationskontorerne skal samarbejde herom.

4. Medlemsstaterne skal sørge for, at informationskontorerne især fra registreringsmyndighederne eller forsikringsselskabet fremskaffer og forsyner skadelidte med navn og adresse på ejeren, den sædvanlige fører eller den registrerede indehaver af køretøjet, hvis skadelidte har en legitim interesse i at få disse oplysninger, især hvis køretøjet ikke er tilstrækkeligt forsikret, så han kan søge erstatning hos den ansvarlige fører eller indehaver. Informationskontoret skal også indhente og forsyne skadelidte med adressen på erstatningsorganet i skadelidtes hjemland, jf. artikel 5.

Hvis køretøjet er fritaget i medfør af artikel 4, litra a), i direktiv 72/166/EØF, skal informationskontoret underrette skadelidte om navnet på den myndighed eller det organ, der er udpeget i henhold til artikel 4, litra a), som ansvarlig for udbetaling af erstatning til skadelidte i sager, hvor proceduren i artikel 2, stk. 2,

første led, i direktiv 72/166/EØF ikke kan anvendes.

Hvis køretøjet er fritaget i medfør af artikel 4, litra b), i direktiv 72/166/EØF, skal informationskontoret underrette skadelidte om navnet på det organ, der dækker køretøjet i det land, hvor det er indregistreret.

5. Behandling af personoplysninger i forbindelse med ovenstående stykker skal ske i overensstemmelse med de nationale gennemførelsesbestemmelser for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger.

Artikel 5

Erstatningsorgan

1. Hver medlemsstat skal sørge for oprettelse eller anerkendelse af et organ (»erstatningsorgan«), der kan udbetale erstatning i forbindelse med uheld, hvor der forvoldes tings- eller personskaade mod en person, der er bosat i den pågældende medlemsstat, og hvor skaden er forårsaget af et motorkøretøj, der er indregistreret og forsikret i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat, og uheldet, hvorved der forvoldes denne skade, finder sted i en anden medlemsstat end den, hvor skadelidte er bosat.

Erstatningsorganet i skadelidtes hjemland griber ind senest to måneder efter, at skadelidte har indgivet sit erstatningskrav:

- hvis det forsikringselskab, der forsikrer det køretøj, der forårsagede uheldet, ikke har udpeget en repræsentant bemyndiget til at behandle skadessager i henhold til artikel 2, eller
- hvis forsikringselskabet eller dets skadesrepræsentant ikke har fremsat et erstatningstilbud eller givet begrundet svar på de krav, skadelidte har fremsat i sin anmodning, eller afvist skadelidtes erstatningskrav uden at underrette ham om årsagerne hertil senest tre måneder efter, at skadelidte har anmeldt kravet enten direkte til forsikringselskabet eller til repræsentanten bemyndiget til at behandle skadessager, med den dækning, som er fastsat i artikel 2, sidste led, i direktiv 90/232/EØF, og i overensstemmelse med de nationale regler for erstatningsansvar, der gælder for uheldet.

Artikel 5

Erstatningsorgan

1. Hver medlemsstat skal oprette eller godkende et erstatningsorgan, der er ansvarligt for at udbetale erstatning til skadelidte i forbindelse med den type uheld, der er nævnt i artikel 1.

Sådanne skadelidte kan rejse krav mod erstatningsorganet i deres hjemland:

- hvis det forsikringselskab, der forsikrer det køretøj, der forårsagede uheldet, ikke har udpeget en skadesrepræsentant i henhold til artikel 3, stk. 1; i så fald kan skadelidte ikke rejse krav mod erstatningsorganet, hvis de har rejst erstatningskrav direkte mod forsikringselskabet for det køretøj, hvis brug førte til uheldet, og hvis de har modtaget et begrundet svar senest tre måneder efter at have rejst kravet, eller hvis forsikringselskabet eller skadesrepræsentanten ikke har afgivet et begrundet svar på de spørgsmål, skadelidte har rejst i sit erstatningskrav, jf. artikel 3, stk. 6, i dette direktiv, inden for en frist på tre måneder efter skadelidtes indgivelse af sit erstatningskrav enten direkte til forsikringselskabet for det køretøj, der forvoldte skaden, eller skadesrepræsentanten.
- Skadelidte kan imidlertid ikke rejse krav mod erstatningsorganet, hvis
- forsikringselskabet fralægger sig ethvert ansvar, eller
- skadelidte ikke accepterer det begrundede tilbud fra forsikringselskabet eller skadesrepræsentanten, eller
- skadelidte har rejst sag direkte mod forsikringselskabet.

Erstatningsorganet i skadelidtes hjemland underretter skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadesrepræsentant om, at det har modtaget et erstatningskrav fra skadelidte, og at det vil gribe ind senest to måneder efter skadelidtes indgivelse af erstatningskravet

2. Erstatningsorganet, der er forpligtet til at yde erstatning til skadelidte i dennes hjemland, har ret til refusion fra erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted. Erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet er etableret, refunderer det beløb, erstatningsorganet i skadelidtes hjemland har udbetalt, senest to måneder efter, at skadelidte har indgivet sit erstatningskrav. Derefter indtræder erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet er etableret i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab i den udstrækning, erstatningsorganet i skadelidtes hjemland har ydet det erstatning for dets tab. Hvis skadelidtes erstatning fra forsikringsselskabet er fastsat ved dom, ved at selskabet vedgår ansvaret, eller ved forlig, kan forsikringsselskabet ikke modsætte sig refusionen, medmindre det kan bevise, at erstatningsorganet ikke har underrettet det i henhold til denne artikels stk. 1, eller erstatningsorganet fejlagtigt har imødekommet ubegrundede erstatningskrav eller

2. Erstatningsorganet i skadelidtes hjemland griber ind senest to måneder efter, at skadelidte har rejst erstatningskrav mod det, men skal afslutte sin intervention, hvis forsikringsselskabet derefter afgiver et begrundet svar på kravet.

Erstatningsorganet i skadelidtes hjemland underretter straks:

- skadevolderens forsikringsselskab eller dets skadesrepræsentant
- erstatningsorganet i den medlemsstat, hvor det forsikringsselskab, der har indgået kontrakten, er etableret
- skadevolderen, hvis hans identitet er fastslået

om, at det har modtaget et erstatningskrav fra skadelidte, og at det vil reagere herpå senest to måneder efter modtagelsen af kravet.

2. Et erstatningsorgan, der har ydet erstatning til skadelidte i dennes hjemland, har ret til refusion fra erstatningsorganet i det land, hvor forsikringsselskabet har sit hjemsted. Dette organ indtræder i skadelidtes rettigheder over for skadevolderen eller dennes forsikringsselskab i den udstrækning, erstatningsorganet i skadelidtes hjemland har ydet det erstatning for dets tab. Alle medlemsstater er forpligtet til at anerkende denne subrogation i enhver anden medlemsstat.

overvurderet skaden. Erstatningsorganet i skadelidtes hjemland og i den land, hvor forsikrings-selskabet er etableret, kan endvidere anmode om refusion af rimelige udgifter.

3. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de erstatningsorganer, der er etableret på deres område, yder refusion inden for den frist, der er fastsat i denne artikels stk. 2, til erstatningsorganer i andre medlemsstater, der har ydet erstatning til skadelidte ved uheld forårsaget af køretøjer forsikret i selskaber med hjemsted i disse andre medlemsstater i de tilfælde, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, andet afsnit.

Artikel 6

Forsikrings-selskabet kan ikke identificeres

Er det ikke muligt at identificere forsikrings-selskabet, betragtes køretøjet som ikke forsikret. Erstatning for skadelidtes tings- eller persons-kade ydes af erstatningsorganet med den dækning, der er fastsat i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF. Skadelidte skal modtage erstatning af det organ i skadelidtes hjemland, der omhandles i den nævnte artikel. Dette organ kan derefter på samme betingelser som dem, der er fastsat i dette direktivs artikel 5, stk. 2, rejse krav mod det tilsvarende organ i det land, hvor køretøjet normalt befinder sig, eller i givet fald mod det forsikringsbureau, der behandler grønne kort-sager i den pågældende medlemsstat.

3. Bestemmelserne i dette stykke træder i kraft:

- efter at en aftale er indgået mellem de erstatningsorganer, der er oprettet eller godkendt af medlemsstaterne, om deres funktion og forpligtelser samt formaliteterne omkring udbetaling af erstatning
- på den dato, Kommissionen fastsætter efter i nært samarbejde med medlemsstaterne at have sikret sig, at en sådan aftale er indgået
- og gælder for aftalens løbetid.

Kommissionen aflægger beretning til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af artikel 5 og om effektiviteten af denne bestemmelse inden ... år og fremsætter eventuelt forslag.

Artikel 6

Forsikrings-selskabet kan ikke identificeres

Hvis det to måneder efter uheldet ikke har været muligt at identificere forsikrings-selskabet, kan skadelidte søge erstatning hos erstatningsorganet i sit hjemland. Erstatningsorganet udbetaler erstatning i henhold til artikel 1 i direktiv 84/5/EØF. Erstatningsorganet kan derefter på de betingelser, der er fastsat i artikel 5, stk. 2, i dette direktiv, rejse krav:

- mod den garantifond, der er nævnt i artikel 1, stk. 4, i direktiv 84/5/EØF i den medlemsstat, hvor det pågældende køretøj normalt befinder sig
- mod garantifonden i den medlemsstat, hvor uheldet skete, hvis der er tale om køretøjer fra tredjelande.

Artikel 7

Gennemførelse i national lov

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør de nødvendige bestemmelser for at efterkomme dette direktiv senest 18 måneder efter meddelelsen af direktivet. De underretter straks Kommissionen herom. De gennemfører disse bestemmelser senest 24 måneder efter meddelelsen af dette direktiv.
2. Medlemsstaterne sørger for, at Kommissionen får tilsendt teksten til de bestemmelser i national lov, de vedtager på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 8

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft . . . dage efter sin offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Artikel 7

Gennemførelse i national lov

UÆNDRET

Artikel 8

Ikrafttræden

UÆNDRET

Artikel 8a

Uheld i tredjelande

Senest ... forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om mulighederne for at udvide dette direktivs artikel 2-6 til også at omfatte uheld i tredjelande, hvor personer bosiddende og køretøjer forsikret og indregistreret i en medlemsstat er impliceret.

Artikel 9

Sanktioner

Medlemsstaterne indfører en sanktionsordning for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der indføres for at gennemføre dette direktiv, og træffer alle de nødvendige foranstaltninger for sikre, at sanktionerne iværksættes. Disse sanktioner skal være effektive, proportionelle og afskrækkende. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om disse bestemmelser inden den dato, der er nævnt i artikel 7, og giver hurtigst muligt meddelelse om enhver senere ændring.

Artikel 10

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

*På Rådets vegne
Formand*

Artikel 9

Sanktioner

UÆNDRET

Artikel 10

Adressater

UÆNDRET